

ÉVKÖZI 2. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Iz 62,1-5 – 1Kor 12,4-11 – Jn 2,1-11

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! A hitetlenség sokakat eltántorított, a vírus meg bizony irt bennünket, egyre kevesebben vagyunk, így egyre nagyobb a felelősségünk. Azért annyira kevesen nem vagyunk, hogy ne lehetne remény a szívünkben. Hiszen az elmúlt vasárnapon Jézus megkeresztelkedésének ünnepén, amely ünnep lezárja a megtestesülés titkának az üzenetét, azt hallottuk, hogy megnyílt az ég, kiáradt az Isten belső világa és áradó szeretete beleömlött Jézus Krisztusba, és Jézus elindult a világ megváltására. Új világ született Jézus Krisztus által, a régi világ megszűnt, az az ember megszűnt, aki önmagának élt és a világnak élt. Új ember született Jézus Krisztus műveképpen, a Megváltás műveképpen, aki már nem magának él.

Ezen a mai vasárnapon Jézus programja elindul és ma azon fogunk gondolkodni, hogy mi az az ajándék, amit Jézus ránk bízott. Egyházat alapít Jézus, ebben az Egyházban él Krisztus, ez az Egyház a világban van és ennek a világnak vagyunk a tagjai. A kör bezárult. Az Egyház az Egyházban, az Egyház a világban, ezáltal Krisztus a világban és mi megkeresztelt emberek, az Egyház tagjai a világban. Én még emlékszem azokra az évtizedekre, amikor közölték velem is személy szerint, meg mindazokkal, akik krisztusiak voltak, hogy a világhoz semmi közötök. Az a világ akkor még harcolt Isten ellen, ma ez a világ már nem harcol Isten ellen, mert ennek a világnak már nincs Isten, következésképpen egy egészen új helyzet teremtődött és egy egészen új gondolkodás vert gyökeret. Ebben a világban a mi keresztény gondolkodásunknak, a keresztény életmódunknak, életformánknak rendkívüli jelentősége van és embermentő, világmentő üzenete.

Most, amikor ezt a szentmisét elkezdjük, akkor gondoljunk megváltottságunkra. Mi, az új világ emberei gondoljunk arra, hogy mi annak az Egyháznak vagyunk a tagjai, amely Egyház a világ reménye, mert ez az Egyház tömöríti azokat az embereket, jó esetben, akik nem maguknak élnek, és ezek után az emberek után vágyódik a világ, mert ők a világ reménye.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Azt ígértem a szentmise bevezetőjében, hogy ezen a mai vasárnapon a keresztény világnak, a hívő embereknek, az Egyház tagjainak a krisztusi perspektíváját bontakoztatom ki, hogy együtt gondolkodjunk erről el abban a reményben, hogy ez ma is megmentheti a világot, az embert. Nyilvánvaló: értékekre gondolok, értékekre gondolunk mindig, hiszen akkor, amikor az elmúlt időszakban oly sokszor hallottuk Európa örökségét, akkor összekeverték a keresztény örökségeket azokkal, amiket most határozott meg az istentelen európai vezetés. Mi mindenképpen azokra az értékekre figyelünk, amely értékek Európát kereszténnyé tették, amely értékek Európát az öt földrész vezérhajójával tették, hiszen minden megújulás az összes többi földrészen ebből az üzenetből támadt.

Ahogy a múlt vasárnapnak az üzenete hangsúlyozza, Isten kiáradó szeretete a kinyílt égen át – amely kinyílt ég az Isten kinyílt szíve – beleáradt Jézusba, és ennek a szeretetnek az erejében Jézus elindult a világ megváltására. Sikertől neki és ránk bízta Jézus a folytatást is. Sikertől nekünk is? Hosszú időn keresztül sikerült. Most megtorpant ez a fajta áramlás innen

Európából és ma nagyon komolyan el kell gondolkodnunk azon, hogy ez az érték, ez az értékrend az Egyházban található, abban az egyházban, amely Krisztus Egyháza, amit Krisztus alapított, amelyben Krisztus él. Ez az Egyház a világban van, ezzel az Egyházzal a világba érkezett Isten országa. Ránk bízta Jézus ezt az üzenetet, menjetek el az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden népnek, tanítsátok őket és kereszteljétek meg őket. Ez a belépő ebbe az új világba. Az Atya a Fiú és a Szentlélek nevében kereszteljétek meg őket és ezáltal tagjai ennek a keresztény egyháznak. A kérdés persze az, hogy felfogja-e az ember, amikor gondolkodni kezd az életéről és az élet rendjéről, az ember létmódjáról, elvállalja-e ezt az értékrendet vagy pedig visszakíváncozunk a világ értékrendjébe, ahol marakodnak, ahol hadakoznak, ahol az erős erősebb, ahol a nagy nagyobb mindenkinél.

Tehát Jézus Egyházat alapított. Az Egyházban él Krisztus. Ez az Egyház a világban van, nem a templomokban. A templomok csak arra valók, hogy ezzel a Jézussal találkozási lehetőségünk legyen egy sajátos helyzetben, az Isten házában. Aztán ezzel a szeretetüzenettel induljunk a világba és ott az új világot kezdjük építeni. Az új ember képes az új világot építeni, aki már nem magának él, hanem Istennek él, Istennek és a másik embernek. Hát nem erre vágyakozik az egész világ, hogy olyan emberek alkossák, akik nem maguknak élnek, akik a másik emberért élnek, Istenért? Amikor ezt mondjuk, hogy Isten, akkor az értékekre gondoljunk. A személyes Isten Jézus Krisztusban jeleníti meg az értékeket. Istent sohasem látta senki. Az egyszülött Fiú nyilatkoztatta ki.

Tehát testvérek ez a kérdés. Az embernek sincs más küldetése ezen a földön és a keresztény embernek sincs más küldetése ezen a földön. Hallottuk a mai Szentleckében, a lelki adományok különfélék és ezeket az adományokat a Lélek, az Isten nem aszerint osztogatja, hogy ki a pogány és ki a keresztény. Ezek emberi ajándékok. Minden embernek van valamilyen ajándéka. Senki se tagadhatja le. Olyan szívesen átcsapunk szerénybe, amikor ezekről van szó, és akkor azt akarjuk elhíttetni, hogy mi semmire sem vagyunk képesek. Hát igen, mert magunknak akarunk élni. Szenvedünk ezektől a maguknak élő emberektől. Ezzel van tele a televízió műsora, a rádió, az újságok, mert az emberek szívesen csiklandoztatják a fülüket a botrányokkal, mert amikor valaki ezeket olyan nagyon nagy örömmel hallgatja, akkor mindig megállapíthatja nagy szerénységében, hogy ő nem ilyen. Legyünk óvatosabbak és hátrébb, hátrébb... Ez nem cáfolja azt az üzenetet, amit a magyar kormány megfogalmazott, hogy előre. Az előre sem azt jelenti csupán, hogy ez a megoldás. Ezer lépés előre még egy lépést sem jelent fölfelé. Mert előre csak azoknak a lépéseknek van értelme, amelyek felülről való értékekből táplálkoznak, különben hiúságok vására az egész.

Nagyon fontos, hogy mi tisztában legyünk a fogalmakkal. Ezt is hallottuk ma, hogy vannak, akik az írás értelmezésével kaptak új ajándékot az Istentől vagy a fogalmaknak a megértésével, annak a kibontásával viaskodnak. Nekünk elegendő, ha csak ezt az egy fogalmat jól megjegyezzük, Szövetség. A Szentírás amikor Isten és ember kapcsolatáról van szó, akkor ezt a kifejezést használja, Szövetség. Ezért is az alapvető üzenete az Egyháznak. Az Egyház története, Isten és ember közös története, szövetséges Isten és ember. Hát ugye, amikor az ember leválik az Istenről akkor nincs Szövetség, akkor törtet előre a magának élő ember. Ez már egy olyan út, amihez az Istennek semmi köze.

Tehát Szövetség, a Szentírás ezt a fogalmat használja Isten és ember kapcsolatában. Isten kiválasztja Ábrahámot: minden hívők atyja Ábrahám. A muszlimok Ábrahámot emlegetik ősatyjuknak, ez az egyetlen pókhálónyi szálacska, ami valamiképpen egymáshoz köt bennünket. Ábrahám minden hívők atyja és Isten szövetséget köt vele, mert megszólítja az Isten és Ábrahám igent mond, elindul az Isten ígérete útján. Minden nép atyjává teszek – kapja az ígéretet – annyi utódod lesz, mint égen a csillag, mint a homokszemek a tenger partján. Ennek a folytatása, hogy az Isten szövetséget köt Ábrahám leszármazottaival, a

néppel, a választott néppel. A feladatuk az egyistenhitnek az őrzése és a Megváltó várása, a Megváltóra való lelki készülődés.

Testvérek! Rendkívül fontos ez a kérdés, hiszen ha erről a Szövetségről gondolkodunk, Isten és ember Szövetségéről, akkor az egyik fél Isten, akinek a szeretetére meg hűségére hivatkozik az ember, hiszen az Isten ezt nyilatkoztatja ki, az irántunk való szeretetét és a hűséget. Ez az Atyaisten mondja Jézus Krisztuson keresztül: ti, akik apák és anyák vagytok, tudtok annyi jót tenni a néha haszontalan gyerekeitekért, hát miért akarjátok megkérdőjelezni az Isten szeretetét irántatok, az Isten hűségét irántatok? Isten nem személyválogató, Jézus Krisztus után, aki az ő szeretett fia, mi mindannyian fogadott fiai vagyunk az Istennek. Hát miért kérdőjelezzük meg ennek az Istennek a jóságát, szeretetét, hűségét? Ebből lehet élni és az embernek ez az alapigénye, hogy szeressék. Ezt az Isten jelenítette meg az emberiség történetében. A sok istenek nem arról voltak nevezetese, hogy szerették az ember, az ember kiszolgáltatója volt az isteneknek, de erről most ne beszéljünk többet.

Az ember üdvösségtörténete pedig Isten és ember közös története azáltal, hogy mi, akik az Isten gyermekei vagyunk, annak a Krisztusnak a nyomában járunk, aki elmegy és az Isten szeretetét hirdeti. Ez a mi feladatunk, ez az Egyház feladata, hogy azok, akik az Egyház tagjai vagyunk, a krisztusi műnek vagyunk a folytatói, akik nem magunknak élünk, hanem egymásért, Istennek élünk és egymásért élünk, hát ez az Egyház küldetése. Ez az az új, ami az új ember világa és valóban az ember által vágyott világ. A kérdés az, hogy vállaljuk-e ezt a Szövetséget. Jézus volt az első, aki leghűségesebb volt Isten és ember kapcsolatban, ő az emberré lett Fiú, ő az, aki beteljesíti ezt a Szövetséget mert, neki a legfőbb eledele az Atya akaratának a teljesítése. Hiszen az Isten szeret, az Isten hűséges, az Isten az ember javát akarja. Jézus Krisztus ezt a teljességet továbbviszi a velünk való kapcsolatban és ez az Egyháznak az élete. Az Egyház, a Szövetség népe, az Isten népe és ennek az újnak a meghirdetője és megvalósítója.

Testvérek, rendkívül fontos, hogy értsük azt is, hogy ezt a Szövetséget egy nagyon szép képpel állítja eléink a Szentírás, a házasság képével. Nem véletlen hogy Jézus első csodája a Kánai menyegző volt, egy lakodalom keretében, mert a krisztusi mű ezzel a csodával indul, annak a két embernek az örömeivel meg boldogságával, akik egymásra találtak, hiszen az Egyház Krisztus jegyese. Hallottuk, ahogy a fiatalember örül a menyasszonynak, akire rátalált és aki viszonzozza az ő szeretetét. Ugyanez történik Isten és az Egyház népe között. Az Isten a vőlegény és mi vagyunk a menyasszony, az Isten népe és az Isten örül nekünk, mert mindennél fontosabbak vagyunk neki. Az sem véletlen hogy a Biblia oly sokszor Isten és ember kapcsolatát egy lakodalom képével fejezi ki, sőt az örök üdvösséget is ezzel a képpel akarja felvillantani nekünk, hogy ez egy örök, boldog együttlét, ünneplés.

Talán akár azt is mondhatnám, Jézus, aki ott van ezen a menyegzőn, örül a két fiatal egymásra találásának. Testvérek, ez az ember öröme, hogy egymásra találunk és ennek a legszebb képe, amikor két fiatal, egy férfi meg egy nő, egymásra talál. Ez az öröm az ember öröme és ebből az örömből születnek gyerekek, ebből az örömből születik család, ebből az örömből lesznek boldog családok, akikre ráépülhet az új élet, az új világ, ahol egymásért élnek. Végeredményben, hogyha most ennek a kánai történetnek az elemeit is vizsgáljuk, akkor azt mondhatjuk, hogy ebben a történeti elbeszélésben ott van az egész Egyház. Ott van Jézus, ott van Mária, az Egyház anyja, a társmegváltó, ott vannak az apostolok, a nagy küldöttek, ott van az egymásra talált két ember és ott van a család, és ott vannak emberek, akik örülnek ennek az örömnak, ami a két fiatal szívében megjelenik. Hát ez az Egyház.

Ha itt befejezném, akkor már azt hiszem, mindent el is mondtam ennek a mai napnak az üzenetében. Inkább csak egy kis csemegézéskeppen gondoljunk abba bele, hogy Jézus milyen

vizet változtatott át. Nem az ivóvizet, hanem a zsidóknál szokásos tisztálkodásra odahelyezett korsóknak a vizét. Ebben a lábat mosták meg az arcukat, lemosták az úti port ezzel a vízzel. Ilyen vízről van szó, nem a tiszta ivóvízről. Ez is csak igazából azt akarja kijelenteni, hogy mi mindenre képes az Isten, még erre is. A moslékot is csoda folytán az örömnél a forrásává tudja tenni. Aztán még arra is gondolhatunk, hogy mennyi ez a víz. Hat korsó az hat hektó, és hát ilyen az Isten, mindig bőkezű: ennyi az egész falunak elég lett volna Kánában egyik mulatság idején. Ha Isten ad, akkor bőkezű, nem mérícskél. Aki szűken ad, az szűken is kap, aki bőven vet, az bőven is arat. Isten ilyen és erre akar minket is rávenni, hogy ne kicsinyeskedjünk, hanem tudjunk nagylelkűek lenni akkor, amikor jót kell tenni.

Aztán még arra is érdemes figyelni ebben a nagyon kedves történetben, hogy Mária az, aki észreveszi a bajt és szól, akár erről is egy egész gondolatsort lehetne felépíteni, hogy Mária szerepe, a Máriával való kapcsolatunk. Középkori embernek volt egy nagyon szép felvezető gondolata: Mária által Jézushoz. Mária egy asszony, aki jobban észreveszi az apró dolgok szükségét is, mint egy férfiember. Ott van Mária is, és ami nagyon fontos, azt mondja Jézus Máriának: még nem jött el az én óráim, hát hagyjál békén édesanyám. Ez azért izgalmas, mert mikor jön el Jézus órája? Ezt is a Bibliából tudjuk és Jézus életéből: amikor a Getszemáni kertben szenved és az utolsó döntését hozza meg, az életét adja oda értünk emberekért. Akkor így imádkozik: Atyám eljött az óráim, megdicsőítsd fiadat, hogy fiad is megdicsőítsen téged. Testvérek, ez az óra az óra, amikor minden eldőlt, ez a Megváltásnak a legfontosabb mozzanata, amikor odaadja az életét és meghal értünk emberekért. Ez a legnagyobb szeretet, az életünk odaadása. Jézusnak minden csodája, mindent amit az órája előtt tesz, ezalatt a három év alatt, amíg tanítja a világot, ennek az órának az elővételezése. Mindent az emberért tesz, akármibe kerül, akármekkora áldozatokat kíván tőle, nem magának él, nekünk, az Atya akaratát teljesítve és értünk.

Kedves testvérek! Hallatlan perspektíva az Egyház küldetése. Nekünk ebben a világban az Egyház küldetését meg kell jeleníteni, akkor is, ha azt mondja a pogány világ, hogy ne politizáljon. Ki politizál? A mindennapok gondjával, bajával foglalkozik az Egyház, mint ahogy Krisztus. Ez nem politizálás, hiszen arról az egyetlen értékről van szó, ami az élet forrása. Ez az üzenet. Ma gondolkodjunk el ezen az üzeneten akkor, amikor majd a Szigeten éppen Szent Margit élete áldozatát ünnepeljük, aki a nemzetért adta oda az életét. Az ő órája az volt, amikor ezt a döntést meghozta és be is teljesítette. Testvérek, hozzunk jó döntéseket!

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek!

Gondoljunk arra, hogy minden utunk missziós út, minden utunknak az ad értelmet, hogy el tudjuk-e egymás felé vinni jóindulatunkat, jóakaratomat, az áldozatkészséget, a szeretetünket. Ez a Megváltás útja, ezért lettünk keresztények, hogy ezt az értéket megjelenítsük ebben a világban, különben nem különbözünk semmiben a többi embertől. Épp olyanok vagyunk, mint ők, csak nekünk ez az értékrend egy új világot jelent és ez minden embernek a javát jelenti és szolgálja. Ma, amikor a Szigeten Szent Margit tiszteletét ünnepeljük, gondoljunk rá, hogy ez a fiatal gyereklány – aki a szülei akaratával is azonosult – az életét adta oda a magyarság újjászületéséért.

Egy kicsit gondoljanak rám is, mert holnap reggeltől egy héten át Bécsben kell lennem, és az Irgalmas Rendnek a jövője Magyarországon ettől az egyhetes, kemény együttléttől is függ. Úgyhogy, ha néha egy Üdvözlégyet megeresztenek, az jót fog tenni...

+ Á L D Á S +